

Severin Šali | Dve pomladni

1.

○ čakam vas, vetrovi iz daljav,
da zopet duši daste nepokoja
in mi v srce natočite napoja
miline sladke sonca in vonjav.

Opojna radost, ki nov svet ustvarja,
gnetoč si ga iz kozmičnih meglic
ter v plahutanju pravekovnih ptic
na omrtvelost naših src udarja.

Ti svetli čas, približaj me stvarem,
potrgaj z njih vsa varava naličja,
naj vame zro resničnosti obličja,
ki spet jih prav imenovati smem.

Poglej izza koprenastih zaves,
presij nam vse močvare in globeli,
z močjo oplajajočo jih naseli,
predrami godbo za obredni ples.

Žarenja žgočega daj sončni obli,
potrosi dež droban na žejne lehe,
odpri kipečim silam trdne vehe,
da bi vsi rasti in zoreti mogli.

Ko rosni biseri na bilke trav
naj padajo na nas luči kristali,
da bomo si iz njih nakite tkali
za slavnost rojstev, smrti, dob menjav.

Naj vse zajame čista moč viharja,
prežene strah in gnus, ki misli blodi,
da pojdemo očiščeni pod svodi,
kjer naše dneve večnost ogovarja.

O pridite, vetrovi, da predal
se bom opojni slasti nepokoja,
začutil moč krepilnega napoja
ljubezni, upov, boli in spoznav —

miline sladke sonca in vonjav!

2.

Nad zemljo bel oblak beži,
s pomladnim jo dežjem kropi.
Toplota v drevju drami sok.

Tančica jutranjih sopar
se pne od hoste do ozar.
Pastir si trobi v oinov rog.

Okrajšale so ure noč,
na zarjo jo pripenjajoč.
Krivi na nebu sonce lok.

Po svežem rastju dan diši,
trohnobo veter pepeli.
Bobni vodá narasli tok.

Blesteči Orionov lik
si zvezde niža za ravnik.
Zašel je Febus v Oinov krog.

Na hostnem robu stari Pan
smehlja se Vili, ki ji tkan
zelen razplet drsi iz rok.

Iz grma, ki zardel cveti,
že mladi parček si žgoli
ljubavnih pesmi smeh in jok.